

Велики Апостоле,

Знай, че ти пиша със смесица от болка и благодарност.

Ти доказа, че ако една революция е истинска, в нея се побеждава или умира. Мечтата ти беше „чиста и свята република“, бори се и се жертва в името на идеала.

Сърцето ти, Дяконе, биеше с ритъма на всички онези изтерзани и ограбени люде. Духът ти вечно ще пали сърцата ни. Жалко е, че все по-малко хора помнят и знаят за делата ти.

Ще ми се, Дяконе, да усетя духа на един съединен народ, който се бори смело в името на общото благо, а не на личното. Искам храбро да въстанат срещу несправедливостта и тиранията, да знаят, че да ни сломят не могат, ала съединението прави силата.

Лъвския дух ще пробудим. Не ще позволим отечеството да поробят. Ще се борим и жертваме. България няма да забрави своите храбри синове.

Поклон пред делата ти, Апостоле!

Антонина Димитрова – **VIII** а клас